

Jehovas Vidners nej til blod

af Cyril R. Lykkebo-Malka

Jehovas Vidner har igen fået mediernes bevågenhed landet over.

En 15 årig dreng er for nylig død, fordi han ikke modtog blodtransfusion i.f.m. kemoterapi-behandling mod blodkræft.

Debatten der nu rejses igen, er »Kan / må Jehovas Vidner sig nej til blod«. Dog bliver debatten noget dæmpet denne gang, af den gode grund at der nu er nogen som forlanger, at der bliver gjort noget ved det! Vi føler, at debatten må afvises som religionskrig. Den slags fører vi ikke her i landet, vi er så tolerante! Men her er der ikke tale om religion længere! Denne gang er det lovgivningen og almen etik, det handler om.

Når man spørger et Jehovas Vidne, hvorfor de ikke må modtage blod, svarer de gerne noget lignende dette: Der står i 1. Mos. 9.3,4 at: »Alt hvad der bevæger sig og lever må tjene jer til føde. Ligesom jeg gav jer de grønne planter, giver jeg jer hermed det altsammen. Kun kød med dets sjæl - dets blod - må I ikke spise«. Dernæst bliver der henvist til Apostelenes Gerninger 15. 20 og 29.

Og efter at have hørt dette er vi jo tilbøjelige til at tænke, at der her er tale om et religiøst spørgsmål. Det falder under retten til at tro, hvad man vil, og dette er svært angribeligt. Hvis det var om dette debatten drejede sig, ville det blot være en herlig mediediskussion, hvori vi kunne være enige eller ej. Men sådan er sagen desværre ikke!

Nej til blod under alle former?

Vi ved efterhånden allesammen, at siden blodtransfusionens første dage i 1945, sagde Jehovas Vidner nej til blodtransfusion. En blodtransfusion kunne føre til tab af det evige liv, som de tror på, og til udstødelse af deres religiøse samfund. Men i tilfælde af, at det er et religiøst spørgsmål, så må man vel sige nej tak til blod under alle former.

Men i brochuren »Hvordan kan blod redde dit liv?« (1990) udg. af Vagttårns Organisationen, står der klart og tydeligt på s. 27:

Disse vers er ganske vist ikke formuleret i lægesprog, men Jehovas Vidner forstår dem sådan, at de udelukker transfusion af fuldblod, pakkede røde blodlegemer og plasma, såvel som indgift af hvide blodlegemer og blodplader. Deres religiøse overbevisning forbyder dog ikke nødvendigvis, at man bruger albumin, globuliner eller hæmofili-præparater: det enkelte Jehovas Vidner afgør selv, om han eller hun kan tage imod disse«. (Derpå en henvisning til Vagttårnet 1978, 15. september, s. 22-24).

Det bliver endnu mere grotesk: Plasma er forbudt (jvf. ovenstående), dog er albumin, immunglobuliner og fibrogener (som indgår i præparater med hæmofili) tilladt ... Problemet er, at disse tre komponenter sammen med vand udgør 99% af selve blodplasmaet ... som er forbudt!

Noget er tilladt, andet er forbudt. Og så kan vi fortsætte diskussionen om det religiøse grundlag. Men nu har vi allerede bevæget os helt væk fra det oprindelige emne, nemlig: At enten afviser man blod, eller også tillader man det! Det er ikke specielt logisk at noget af det er tilladt under nogle omstændigheder, andet er forbudt under andre omstændigheder! Der hvor jeg gerne vil prøve at få diskussionen hen, er hvorvidt man i religionernes navn kan tillade sig at:

– Danne pressionsgrupper, der møder op på hospitalet for at lægge »venligt opmuntrende« pres på den syge, for at undgå at han / hun i et øjebliks svaghed modtager blod. Er dette ikke at bryde ind i enhver persons frihed til selv at vælge?

– De samme pressionsgrupper registrerer det hospitalspersonale, som er inddraget i de sager, hvor der er sandsynlighed for, at man vil gennemtvinge en blodtransfusion. Er en sådan registrering ikke ulovlig? Specielt når man ved, med hvilken lethed Vagttårns Organisationen omgår

loven om registrering ...

– Opfordrer medlemmer af sekten, der har adgang til journaler eller sagsakter til at bryde deres tavshedspligt og angive trosfæller, som f.eks. har valgt at modtage en behandling, der går imod sektens lære. Er opfordring til at begå kriminalitet da ikke ulovligt her i landet?

Tavshedspligten tilsidesættes

Jvf. Vagttårnet fra d. 1. sept. 1987 s. 12-15, hvori man nævner et eksempel til efterfølgelse i artiklen: »Hvornår er det tid at tale?«, hvori der er et konstrueret eksempel med en ung pige Mary, som arbejder på et hospital og kommer i besiddelse af nogle fortrolige oplysninger om een af hendes »medkristne«. Hvordan skal hun handle? Skal hun tie som lovbefalet, eller skal hun tale og anmelde sin »medsøster« til »ældsterådet«?

Tja ... valget er enkelt: Vi verdslige er alligevel dømt til undergang, og Vagttårnets ord er lov. Så selvfølgelig skal Mary bryde sin tavshedspligt og anmelde sin »medsøster«. Ellers er hun jo, idet hun er bekendt med en synd begået af en anden, medskyldig, hvis hun vælger at tie. (Ifølge Vagttårns Organisationens retningslinier). Rent faktisk har hun ikke valget.

Religion som skalkeskjul

Åbenbart kan alt dette lade sig gøre, når man bruger religion som skalkeskjul ... Og så tør ingen af os blande sig, fordi der så er tale om en hetz imod en tro. Problemet er, at det religiøse grundlag er helt væk! I virkeligheden taler vi her om ulovligheder og mangel på etik. Vi er meget bange for at berøre emnet »Jehovas Vidner«, så længe vi tror, vi sidder overfor en tro. Men det gør vi ikke! Derimod står vi overfor et multinationalt selskab, som så mange andre af den slags, som i Danmark benytter sig af religionsfriheden til at udnytte sy-

stemet. Tilføjes skal det, at officielt er Vagttårns organisationen et filantropisk selskab. Dette har med skattelovgivning at gøre.

I Mexico f.eks. er Jehovas Vidner en kulturel forening! Og det er fordi, at i Mexico må religioner ikke eje jord. Og det er Vagttårns Organisationen åbenbart så kede af, at de vælger at se stort på religionen.

Her må det lige tilføjes, at for at opnå status som Kulturel Forening i Mexico, har Vagttårns Organisationen måttet overbevise regeringen om, at »Ny Verdens-oversettelse af de Hellige Skrifter« (Det, som man i dagligsproget kalder for »Jehovas Vidners Bibel«) ikke er Bibelen. De har været nødt til at overbevise den mexicanske regering om at »Vagttårnet« og »Vågn op!« ikke har med religion at gøre, og at

det de dyrker, ikke er en religion ...

De er parate til at lade folk dø for et, siger de, religiøst princip, men rammes i pengepungen for at fremstå som en religiøs organisation, det vil de alligevel ikke. Og i Mexico bliver Jehovas Vidner i øvrigt tvunget til at modtage blodtransfusion, det tages ikke så tungt, så længe de bare kan beholde deres ejendomme.

»Hetz« mod Jehovas Vidner?

Ville vi i Danmark lade os styre af et multinationalt selskab? Ville vi lave landets lovgivning om, hvis f.eks. Coca Cola eller IBM forlangte det?

Problemet er ikke, om Jehovas Vidner kan tillade sig at sige nej til blod. Problemet er:

– Kan Vagttårns Organisationen tillade sig at registrere folk, som arbejder inden

for sundhedsvæsenet?

– Kan Vagttårns Organisationen tillade sig at opfordre folk til at bryde deres tavshedspligt, er dette ikke at opfordre til ulovligheder?

Vagttårns Organisationen forsøger konstant at presse debatten hen imod et indtryk af, at der bliver drevet en »hetz« imod deres tro, der oven i købet bygger på Bibelen. Men lad os forsøge at fastholde debatten, der hvor den hører til, i stedet for at starte forfra hver gang fra samme sted.

Dette handler ikke om en religiøs stillingtagen, men om en etisk stillingtagen, og så ganske almindelig lovgivning. Hvilket betyder, at alle kan og bør blande sig i debatten. Det angår os allesammen, også dig.

(Debatindlæg i Kristelig Dagblad d. 12. august 1993)